

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou věci

žalobkyně: **Y. P.**,
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké police**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-31148-3/ČJ-2018-930310-V235, ze dne 3. 2. 2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“) podanou dne 12. 2. 2020 žalobkyně napadla rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku. Tímto rozhodnutím ze dne 3. 2. 2020 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 15. 8. 2018. Správní orgán prvního stupně – Krajské ředitelství police Pardubického kraje, Odbor cizinecké police, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně s dobou neumožnění vstupu na území států Evropské unie 1 roku a stanovil dobu k vycestování 30 dní. Podkladovou skutečností pro uvedené rozhodnutí byla kontrola dne 19. 4. 2018, při které bylo zjištěno, že žalobkyně jako cizinka vykonávala bez povolení činnost ve firmě X s.r.o. v Moravské Třebové.

2. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. (i) Uvádí, že již před orgánem I. stupně namítala, že řízení o správním vyhoštění nebylo vůbec zahájeno ve smyslu § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“). Ze správního spisu není zřejmé, jak orgán I., stupně postupoval. Žalobkyně si při kontrole vyžádala protokol, který však odmítla podepsat. Oznámení o zahájení správního řízení žalobkyně odmítla převzít, odmítla cokoli podepsat, a to až do zajištění přítomnosti svého advokáta. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí dospěl k tomu, že řízení zahájeno bylo, což opřel o to, že do protokolu za přítomnosti tlumočnicka uvedla, že porozuměla poučení a byla seznámena s tím, jaké úkony je s ní potřeba provést. (ii) Žalobkyně v žalobě jako druhou námitku uvedla, že v řízení nebylo prokázáno, že na území České republiky byla zaměstnána. Nebylo objasněno, kdo byl jejím zaměstnavatelem, nebyla zaměstnankyní společnosti X s.r.o., nešlo o vztah nadřízenosti a podřízenosti. Neovládá český jazyk, pokud na místě kontroly cokoli podepsala bez tlumočení, nemá to vypovídací hodnotu. (iii) I přes to, že setrvala na tom, že správní řízení nebylo zahájeno, předmět řízení byl v napadeném rozhodnutí vymezen poněkud šířeji – zmiňuje na jedné straně den kontroly a na druhé údajnou zamýšlenou realizaci neoprávněného zaměstnání do konce roku 2018. Od širšího vymezení pak orgán odvozuje délku doby, po kterou byl uložen zákaz vstupu, což je nezákonné. Výpověď jednatele spol. X s.r.o. k době samotné není obsahem spisu, úřední záznam nelze použít jako důkaz.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že navrhuje zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že žalobkyně v řízení před soudem opakuje argumentaci jako před správním orgánem. Odkázal proto stručně na odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce údajného šířeji vymezeného předmětu řízení uvedl, že délka trvání skutku byla odvozena toliko od dne kontroly, to jest dne 19. 4. 2018. K dalšímu odůvodnění doby zákazu odkázal na písemnost nazvanou POSKYTNUTÍ ÚDAJŮ ze dne 18. 5. 2018 založenou ve správním spise.

4. Z obsahu napadeného rozhodnutí se podává, že tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 15. 8. 2018, č.j. KRPE-32996-48/ČJ-2018-170022-SV. Správní orgán prvního stupně – Krajské ředitelství police Pardubického kraje, Odbor cizinecké police, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort svým rozhodnutím opřeným o ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně s dobou neumožnění vstupu na území

států Evropské unie 1 rok a dle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovil dobu k vycestování 30 dní.

5. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl poté, co se žalobkyně ve správním řízení odvolala proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, který vydal rozhodnutí o vyhoštění. Doplněné odvolací důvody žalobkyně, resp. jejím advokátem se v podstatě shodují s žalobními námitkami. Žalobkyně v odvolání uvedla, že řízení o vyhoštění nebylo zahájeno, neboť jí nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení. Spis neobsahuje důkaz o tom, že by byla na území České republiky zaměstnána. Pokud žalobkyně cokoli podepsala bez tlumočnicka, není to směrodatné, neboť nerozumí česky. Nebyly prokázány znaky závislé práce. Nebylo odůvodněno, proč byl stanoven zákaz pobytu v délce jeden rok za situace, kdy jí byl prokázán pouze jeden den pracovní činnosti, jde tak o nepřezkoumatelné rozhodnutí.

6. V napadeném rozhodnutí žalovaný ve vztahu k odvolacím námitkám uvedl, že odvolání je nedůvodné. Potvrdil závěr o charakteru činnosti žalobkyně na území České republiky. Zopakoval závěry pobytové kontroly. Ze spisového materiálu dovodil, že žalobkyně byla za přítomnosti tlumočnicka obeznámena s tím, že řízení bylo zahájeno a byla poučena o právech a povinnostech. Oznámení o zahájení řízení osobně převzala 19. 4. 2018. Poté i zmocněný zástupce (advokát) dne 23. 4. 2018 sdělil, že byl o zahájeném řízení obeznámen. K námitce neprokázaného zaměstnání na území ČR žalovaný uvedl, že z výsledku svědka Ing. Ř. se podávají rozhodné skutečnosti a kontrola policie probíhala za účasti osob oblastního inspektorátu práce. Poukázal rovněž na vyjádření jednatele spol. X s.r.o. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný osvětlil, co bylo vzato za podklad pro stanovení doby neumožnění vstupu v délce 1 rok.

7. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., přezkoumal v mezích žalobních bodů žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

8. Žaloba není důvodná.

9. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o uložení správního vyhoštění odpovídá zákonné úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jak vyplývá z obsáhlého správního spisu a z odůvodnění obou správních rozhodnutí, která tvoří jeden celek, jako podklady pro rozhodnutí o vyhoštění byly aplikovány žalovaným i orgánem prvního stupně v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok prvostupňového orgánu o uložení vyhoštění se souvisejícími výroky. Odůvodnění jednotlivých výroků má soud za dostatečné. Žalobkyně v podstatě v žalobě doslovně zopakovala svoje odvolací námitky a neztotožnila se s odůvodněním žalovaného rozhodnutí. Proto je pro posouzení podstatné, jak se s uvedenými odvolacími důvody vypořádal žalovaný v žalovaném (odvolacím) rozhodnutí. Námitku nepřezkoumatelnosti žalobkyně uvedla osamoceně v prvním odstavci žaloby bez toho, aby ji dále rozvinula, resp. uvedla konkrétní tvrzení, jež by bylo přímo svázáno s pochybením správních orgánů ve smyslu nedostatku přezkoumatelnosti.

10. Žalobní námitky musí přitom být uvedeny přímo v žalobě [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Uvedení žalobních námitek v žalobě zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), než které je předmětem přezkumu soudem (rozhodnutí žalovaného). K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, oba dostupné na www.nssoud.cz. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07).

11. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

12. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu uvést i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazio Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

13. V daném řízení týkajícím se žalobkyně soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobkyně měla dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byla s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamována. Účelem soudního přezkumu tak je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd.

14. Skutečnost, že správní (odvolací) orgán rozhodne tak, že návrhu či tvrzením žadatele, resp. účastníka řízení nevyhoví, není výrazem nerespektování práv žalobce. Dle ustálené judikatury platí, že samu okolnost, že soud (zde je na místě uvést správní orgán) nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

15. Nyní k samotnému přezkumu dle bodů vytyčených žalobkyní. Nejprve soud uvádí, že zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů dosahuje takové úrovně, že o skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochybnosti. Jakékoli další dokazování (ať již v řízení před správními orgány nebo v řízení před soudem) by bylo nadbytečné. Žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány a v řízení před soudem žádné návrhy na doplnění dokazování nepředložila. Soud proto na skutkové závěry správních orgánů (které byly stručně shrnuty i v narativní části odůvodnění tohoto rozsudku) jako na správné a úplné odkazuje a ztotožňuje se s nimi. Stejně tak se soud zcela ztotožňuje s právním hodnocením věci ze strany správních orgánů a opět na jejich závěry odkazuje. K věci samé považuje soud (s ohledem na shora popsání principy soudního přezkumu) za vhodné uvést pouze následující.

16. Jak soud uvedl, žalobní body se v zásadě shodují s obsahem odvolání. Soud by mohl připustit věcný a obsažný přezkum v rozsahu žalobních bodů v případě, že by skutečně bylo pravdou to, že žalovaný se s odvolacími námitkami řádně nevypořádal, jak tvrdí žalobkyně. Toto tvrzení žalobkyně je však pouhou proklamací, bez jakéhokoli reálného základu. Z obsahu napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný již ve fázi svého rozhodování měl možnost a současně povinnost se vypořádat s tvrzeními (námitkami) žalobkyně, které byly vzneseny jak v odvolacím, tak i v soudním řízení. Žalovaný své povinnosti dostal pečlivě a beze zbytku.

17. S námitkou nezahájení řízení se již v napadeném rozhodnutí vypořádal žalovaný, a to na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Soud s odůvodněním žalovaného souhlasí a jak uvedl, shora, není účelem soudního rozhodnutí stále dokola opakovat již jednou vyřčené. Pokud žalobkyně v žalobě svoji námitku dále rozvíjí, tak z pohledu soudu pouze slovně polemizuje se závěry žalovaného. Z obsahu správního spisu se podává, že v den provedené kontroly byla žalobkyně účastna kromě jiných úkonů policie též jednání spočívajícím v oznámení o zahájení správního řízení, a to za účasti tlumočníka. Převzetí oznámení odmítla podepsat. Byl proveden její výslech a byla poučena o právech a povinnostech (viz protokol). Dle záznamu policie za účasti tlumočníka uvedla, že opět nic

nepodepíše, prohlásila, že byla seznámena s předmětem řízení a že se dostaví k výsledku později se svým zástupcem.

18. Dle § 46 odst. 1 správního řádu je řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

19. Ze spisu se rovněž podává, že dne 23. 4. 2018 totožný zástupce (advokát) zaslal policii plnou moc k zastupování a uvedl, že se týká řízení zahájeného dne 19. 4. 2018. Ve světle shora uvedeného se podává, že správní orgán oznámil žalobkyni zahájení řízení. Přičemž za podstatné soud bere naplnění materiální stránky, tedy sdělení informace o tom, že je řízení zahájeno a čeho se týká (předmět). Tyto skutečnosti musely být žalobkyni a posléze jejímu advokátovi zcela jistě známy. Námitku proto soud hodnotí jako ryze účelovou snahu, zejména snahu advokáta, o zpochybnění postupu správních orgánů. Uvedené svědčí o vcelku svérázném pojetí hájení práv klienta (§ 16 a § 17 zákona o advokacii).

20. Druhou žalobní námitkou je údajné neprokázání toho, že by žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána. Tato námitka byla blíže vypořádána žalovaným na straně 6 napadeného rozhodnutí. Otázce výkonu zaměstnání se věnuje též na stranách 3 až 5 rozhodnutí orgánu I. stupně. Soud na závěry správních orgánů odkazuje. Žalobkyně svoji námitku blíže směřuje k tomu, že nebylo prokázáno, kdo byl jejím skutečným zaměstnavatelem. Polemizuje s průkazem závislosti a podřízenosti práce a též s tím, že není jasné, kdo jí měl vyplácet odměnu.

21. Podle § 119 odst. 1 písm. b), bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

22. Dle § 178b odst. 1 věta první téhož zákona se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu.

23. Podmínky zaměstnání cizinců jsou pak blíže rozvedeny v ust. § 89 až § 101 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

24. Soud souhlasí s žalobkyní pouze fakticky v tom, že správní orgány neměly k dispozici pracovní smlouvu, ve které by žalobkyně vystupovala na straně zaměstnankyně. Pro správný závěr správních orgánů toto však nebylo podstatné. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobkyně neměla přímý smluvní vztah se spol. X s.r.o., kde byla pro výkon práce kontrolována. Z výpovědi svědkyně paní V. N. vyplynulo, že zmíněná společnost měla uzavřenou smlouvu o dílo se spol. Y s.r.o. se sídlem v Brně mimo jiné za účelem úklidových a jiných podobných prací. Žalobkyně měla

být osobou vyslanou touto společností, žalobkyni práci zadávala paní N. L., ta ji též kontrolovala. Svědkyně vypověděla, že žalobkyně měla pracovat přibližně dva dny. Svědek Ing. R. Ř. (inspektor práce) uvedl, že žalobkyni osobně kontroloval na místě a ta uvedla, že vykonává činnost v prádelně (třídila prádlo) u spol. X s.r.o. Obdobné informace sdělil jednatel spol. X s.r.o pan R. Š. oblastnímu inspektorátu práce.

25. Pokud tak správní orgány výše popsany výkon zaměstnání podřadily pod ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, nelze jim podle krajského soudu nic vytýkat. Citované ustanovení umožňuje cizince vyhostit mimo jiné také tehdy, pokud je zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Legální definice pojmu zaměstnání je obsažena v ustanovení § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde se uvádí, že „zaměstnáním pro účely tohoto zákona se rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu.“ V daném případě je nesporné, že žalobkyně potřebovala k výkonu výše popsané činnosti povolení. Ostatně toto ani v řízení nerozpороvala. Provedeným dokazováním pak bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně vykonávala zaměstnání ve smyslu zákona o pobytu cizinců, neboť vykonávala minimálně v den kontroly (avšak pravděpodobně již i ve dnech předchozích – viz výpovědi svědků a sdělení R. Š.) pomocné práce v prádelně – třídila prádlo. Taková práce je jednoznačně výkonem činnosti ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Pro podporu tohoto závěru soud odkazuje taktéž na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to například na rozsudek ze dne 28. 2. 2007, č.j. 4 As 16/2006-89, či případně na rozsudek ze dne 28. 8. 2013, č.j. 8 As 93/2012-41, z nichž vyplývá, že pod pojem zaměstnání ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze zahrnout jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání. U žalobkyně se jednalo jednoznačně o podřízenou práci vykonávanou osobně. Námitka tak není důvodná.

26. Rovněž závěrečná námitka není důvodná. Řízení bylo zahájeno ve věci nelegálního zaměstnání konaného v den kontroly 19. 4. 2018. Správní orgán neměl při zahájení kontroly jiné poznatky, alespoň ze správního spisu se takové nepodávají. Z rozhodnutí orgánu I. stupně se rovněž podává, že toto je v meritě věci, tj. porušení zákona o pobytu cizinců založeno na tom, že zaměstnání bylo vykonáváno právě minimálně dne 19. 4. 2018. Napadené rozhodnutí opět vychází ze skutečnosti, že činnost byla žalobkyní vykonávána nejméně dne 19. 4. 2018. Ze zjištěných skutečností se pak podává, že žalobkyně práci vykonávala patrně již několik dní před uvedeným dnem a nic nenasvědčuje v nejmenším ani tomu, že den 19. 4. 2018 měl být dnem posledním. Ostatně ani žalobkyně toto netvrdí. Námitka je tak fakticky spíše směřována k délce zákazu pobytu na území států EU v délce jednoho roku. Správní orgán I. stupně délku neumožnění vstupu dostatečně odůvodnil a žalovaný na toto navázal. Připomněl, že doba zaměstnání patrně měla pokračovat a délku 1 roku považoval správně za stanovenou v adekvátní výši, a to i vzhledem ke stanovené výměře. Soud těmito úvahám nemá co vytknout.

27. S ohledem na shora uvedená zjištění lze uzavřít, že rozhodnutí žalovaného a potažmo správního orgánu prvního stupně bylo v dané věci přiměřené, respektující zásadu individualizace a vycházelo ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování. Námitky soud neshledal podloženými. Soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 11. března 2020

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce